

מאת **ספר ארח**

עבודתה ואז הייתי נשאר כלוא בדירה בודד לנפשי במשך יום
תמים, ולעתים רחוקות מאד היתה אמי נוטלת עמה אף אותי
למקום עבודתה. האוֹדֵה בביתנו היתה תמיד מתוחה ומשהו
משונה, טעון סוד, היה שורר בה.

לא אחת שמעתי את אמי בוכה במסתרים בתורה מעבודתה.
תוהה הייתי על כך ולא ירדתי לסוף דעתה.
בגיל שש חלה ממורה בחיי. אמי סידרתי באחד מגני היל-
דים בעיר, ובו בליתיה מן הבקר ועד הערב. לעת ערב היתה
אמי מחזירת הביתה.

בחצות הלילה היה אבי החורג חוזר מעבודתו ולצתים היה

מעוררני משנתי שלא
 במכוון. חדרנו היה די צר
 מהכיל את כל משפחתי וכל
 רחש כל היה נשמע בו.
 באחת ההודמוניות, כשי
 התעוררתי משנתי בבוא אבי,
 הקשבתי בלי משים לשיחתו
 עם אמי. את כל השיחה לא
 הבינתי הטוב אך גונב ל־
 אונזי כי אבי היה נשוי עם
 אחת אחרת טרם שאותו את
 אמי לאשה. הבינותי איפוא
 כי אין זה אבי האמיתי אשר
 מחלצני יצאתי. מייראתי את
 אמי לא הערותי שאלה דבר
 בקשר לזה, כי ידעתי לבטח
 שהדבר יכאנה. נשכתי אי־
 פוא את בשרי בשיני ושחק־
 תי.

כן שמעתי מהתלשור
חם של השכנים כי בהיחלדי
היתה אמי חולה ולא היה סיפק
בתלשור אלה היציקוני מאד ונסכו
קרבני נחיתות. היתה דרושה לי יד
מלספת אשר תרגיעני, אך
כזו לא היתה בנמצא.
בגן הייתי תמיד מחחרר ריב ומכה
את הילדים באכזריות רבה. הייתי יוצא דופן מנעורי.
לעיתים קרובות היתה הגנות מתאוננת מרה על התנהגותי
וזו באונני אמי, וזו היתה מלקה אותי ללא רחמים, עד שהייתי
משועבב בכי.

בתקופת היותי בגן עברנו לדור בהדר הכרמל. עתה רוח
לנו מעט, כי דירתנו היתה עתה בת שני חדרים, אך מאידך
היטא נוספו עוד נפשות למשפחתנו. אשר הניחה למנוחה רוחה.

כל איש את שיאהב ירצח...

(אוסקר ויילד, בלדה על בית־הכלא ברידינג)

ת ה' לי החודש הרביעי' לשבתי בבית הסוהר כעצור באשמת רצח אבי. עודני המום מן המעשה שביצעתי, וזכרונות ממי ילדתי צפים ועולים בדמיוני בלי חרף ומ' טרידים את מוחי.

היום, ה-13 לספטמבר 1953, החלטתי לשים קץ לטרדתי
אלה ולהעלות על ניר את כל זכרונותי מימי ילדתי ועד ליום
מעצרי, אשר אני נתון בו עתה.

נולדתי בשנת 1930 בעיר העתיקה של חיפה, בסביבה מאו-
כלסת ערבים ונוצרים אשר שנאת היהודים היתה מושרשת
בהם מיסודה.

בסביבה זו גרנו עד הגיע
לגיל 15 שנים. בחקופה זו
מנחה משפחתנו שבע נפי-
שות : אמי, אבי התורה, אחי
דני אשר נולד לאמי מאבי ה'
חורג, שלוש אחיות חורוגות.
מתקופת נשואי הראשונים.
מזל הבכורה (20), רבקה
השניה (21) ומלכה הצעירה
הקשישה ממני בשנה, ואני,
מושואי הראשונים עם אבי.

אבי החורג היה עובד כ־
סדרן בבית קולנוע במשך
היום והלילה והיה מרחיק את
לחמו בקושי. אמי נאלצה,
איפוא, לעזור לו בכלכלת בני
המשפחה והיתה עובדת כעֶרֶךְ
זר במשק בית באחד הכִּי-
תים אשר על הר הכרמל.

שתי אחיותי החורגות, מזל ורבה, עבדו אף הן, אך את כספן היו חוסכות לעצמן ולא היו תומכות בבית אף בפרוטה.

אחותי החורגת מלכה היתה הולכת יום יום לגן זכורני, שבמשך התקופה בה גרנו בעיר העתיקה, היתה אמי יוצאת לעבודתה השכם בבוקר בנעלה עלי ועל אחי הצעיר ממני בשלוש שנים את הדלת וחוזרת הביתה עם ערב עיפה ורצועה אחרי יום עמל קשה.

במשך כל זמן העדר אמי מן הבית יושבים היינו אחי הקטן
דני ואני ומשחקים לנו בורדים, עד לשובה של אמי.

את ארוחת הצהרים היו מגישים לנו השכנים הנוצרים, אשר
אמי מפרה לימד את מסתם הרבים לעיתים רחוקות לנו השכנים

[illegible]